

yolculuk

kemer

Çok yorgundu. Şimdiyle sınırlı değildi bu yorgunluğu, yılların getirdiği bir yorgunluktu. Hem de tam kendisi gibi olanların sebep olduğu bir yorgunluk. Eğer bir gün olsun denize girebilmiş olsaydı kendisini balık istifinde bir balık olarak görecekti muhakkak. Ama değil balık, durgun bir suyun varlığını bile bilmezdi. Su denilen bu sıvı; bir sürecin eseri idi, başka bir şey olma ihtimali de yoktu zaten. Bir anda ortaya çıkar ve durmadan saldırırlardı. Bu saldırı yetmezmiş gibi, öyle hemen gitmezdi sular. İçini şişirirdi onun. Ne zaman güneş yüzünü gösterir, bu su melanetini defetmek için ortaya çıkar işte o zaman rahatları ancak.

Böyle bir hayatı kim normal biçimde kabul edebilir ki? Herkes itiraz eder buna, ne tadı var sanki böyle yaşamının. Sahi kim sormuştu sanki tuğla olmak ister misin diye. Kimse sormadı tabii ki, yok öyle bir şey! Tam o anda hiç alışık olmadığı bir yaşandı. Nevri döndü adeta, gerçek bir şok geçiriyordu...

Neden sonra, hatırladı. Aynı histi bu, çok eski zamanlardan kalma bir his. Yavaş yavaş anımsıyordu, belleğini bir sıcaklık kaplıyordu. Yıllar önce buraya getirildiğinde hissetmişti bu hissi. Tuğlalar arasında buna dokunmak diyenler vardı. Hoş, bu tuğlalar çok şey derdi zaten. Pek itibar edilecek yanı yoktu o yüzden. Ama katlanılamayacak söylemler de vardı aralarında. Gerçekten duyulduğunda tüyler ürpertecek derecede saçmalıktı. Söylenilene göre; nihai son geldiğinde o kişi çıkagelecek ve soracak: "Ne olmak istersin?"

İşte bu soruya verilecek yanıtı göre bir tuğlanın akıbeti belli olurmuş bu dünyadan göçüp giderken. Bu denli saçma bir şeyi kim kabul eder, akıl alır gibi değil. Aslında tuğlanın bu öfkesinin altında, kabul edemediği çaresizliği yatmaktadır. Herkes bilir ki, tuğlalar bu konuda oldukça aceze düşmüş durumdadır. Her tuğla, evrendeki her bir tuğla içten içe kemer olmak istemektedir. Bilinçlerini kaybederler, kendilerinden geçerler kemer söz konusu olduğunda. Laf dinlemez olurlar, bu bilinmiyormuşçasına bir de söylentiye göre güya o kişi çıkıp onlara ne olmak istediklerini soracak. Meh! Gerçekten saçmalık, kim neden böyle bir lütufta bulunsun ki. Gerçekten anlamsız...

Neden sonra, farkına vardı ki son zamanlarda olduğu yer tenhalaşmaya başlamıştı, özellikle ait olduğu bu iş yerine giren çıkan çok seyrekleşmişti. Bunun farkındaydı ancak gördüğü sokak ve caddelerin de sakinleşmesini yeni fark ediyordu. Üstelik kimi insanların ağzında beyaz ve dikdörtgen bir kapak vardı, zaten oldu olası bu insanları pek sevmezdi. Bu sebeple çok dikkat etmezdi onlara, çoğu zaman öylesine bakar geçerdi. Zaten insanların da bu tür abuk modaları eksik olmazdı, şimdi de böylesine bir saçmalığa tutulmuş olsalar gerekti. Bir süre önce geçirdiği şok onun gözünü açmasına sebep olmuştu, çünkü o hissin faili de bir insan olsa gerekti. Öylesine kayıtsız kalıyordu ki canlı çevreye, o hissin failinin insan olduğundan bile emin değildi, fark etmemişti. Ama olsa olsa insan olabilirdi, başka bir ihtimal pek akla gelmiyordu doğrusu.

pıt

Her zaman makul biri olmak için can atıyordu, aksine hiç de toplum içinde makul görünen bir hali yoktu. Çocukluğundan bu yana daima dışarda kalmıştı ancak bu sadece dışlanma ile alakalı değil. Aynı zamanda kendisi de içten içe istese de topluma bilfiil karışmaya karşı gelen davranışlarda bulunuyordu. Daha üç hafta önce birisi bu halini fark edip iletişime geçmeye çalışmıştı ancak tamamen tersledi onu da.

Yalnızlığından ötürü kulaklığı ve telefonuyla çok vakit geçirir ve halinden memnun olurdu. Anacak bu sabah, nasıl olduysa kulaklığının şarjı bitmişti. Otobüste kendi dünyasına çekilemiyor ve otobüsün tavanından az önüne damlayan suyun seslerine maruz kalıyordu: Pıt, pıt, pıt...

Hayır yağmur da yağmıyordu, bu su da nereden geliyordu anlamak mümkün değildi. Neyse ki cinnet geçirmeden terapistinin yakınında bulunan durağa yanaştı otobüs. Terapistinin ofisine doğru giderken özensiz biçimde döşenmiş, bir kısmı yere göçük öteki kısmı havaya kalkmış kaldırımlara itinayla basmaya çalışıyordu. Bu onun için önemliydi, bu yoldan her geçişinde bunu tekrarlamalıydı, aksi takdirde özensiz döşenmiş kaldırım taşlarına basana dek aklından çıkmazdı. Bunun önüne geçemiyordu, zaten bu huyları yüzünden insanlar hep garip garip bakıyordu ona. Lakin başka türlü de huzurlu olamıyordu. Terapistine son zamanlarda gerçekten yoğun biçimde onu huzursuz eden bir başka konudan bahsetti.

İnternette gördüğü, virüsün tüm dünyaya yayılmakta olduğu haberleri onu dehşete düşürüyordu ancak evden çıktığı anda karşılaştığı manzara ona tam tersini söylüyordu. Elbette kendisi çok da normal biri değildi, belki de konuyu abartıyordu. Terapistinin ona vereceği cevabın netliğine göre kendini rahatlatıacaktı. Hiçbir zaman kesin yargılarda bulunmuyordu terapisti ancak eğer durum kötü olduğunda onu yatıştırmak adına daha muğlak konuşmaya başlıyordu. Yıllar boyunca gerçekleşen seanslarda bunu fark etmişti. Kendisini bu muğlaklığa göre konumlandırıyordu.

Terapistinin daha muğlak olduğunu görmemişti. Tedirginliğinin son derece haklı olduğuna kanaat getirdi. Eve yürüyerek dönecekti, zaten kulaklığı da yanında değildi otobüste bir sürü insan ve saçma seslerle baş etmesi gerekecekti. Dönüş yolunda kalabalığa girmemek adına ara sokaklara yönelmişti, ancak ara sokaklarda da kaldırım yoktu. Bu yollar sanki sadece arabalar için tasarlanmıştı da insanlara kullanmaları için göz yumuluyordu.

Odaklanacağı bir kaldırım olmayınca kaldırım taşlarıyla mücadele etmeden sakince yürüyebileceğini düşünmüştü ancak pek de umduğunu gibi olmamıştı. Ana caddelerin aksine sokaklarda cam kaplı cepheler yok gibiydi. Her yer duvardan ibaretti. Az ilerdeki binanın duvarında bir tuğlaya gözü ilişti, hafif çatlak gibi gözüküyordu uzaktan. Yanına vardığında kendisini alamadan dokunmak istedi ve yürüyüşünü oldukça yavaşlatarak mümkün olduğunca uzun süre dokunmaya çalıştı. Tuğlanın çatlağını parmaklarında hissetti, görüldüğü gibi bir his değildi bu, çatlak çok ufak bir parça gibi gözüküyordu bakılınca. Ancak tuğlanın sağlam kısmına nazaran verdiği his çok daha detaylıydı. Çatlağın oluşturduğu girinti ve çıkıntıları sonuna kadar hissetti. Bu ona çok iyi gelmişti. Rahatlamıştı, o tuğladan gözünü alamamıştı varana kadar bir türlü. Artık o tuğlaya dokunmuş ve yanından gelip geçmişti bile. Muhtemelen artık terapistine iki haftada bir her gidiş gelişinde o tuğlaya dokunup o çatlağı hissedecekti.

